

досъ, щомъ разумъ отъ насъ, че сме вы убили, тутакси падна въ нѣкое душевно неспокойствіе, — и намъ рече: „прѣждосайте ся отъ очи-тѣ ми.“ — На други-тѣ день, като разумѣхмы отъ единъ нашъ добъръ пріятель, че Голосъ отредилъ двама, да ны убѣтъ на сънь, уплашихмы ся, и оставихмы кѣщія-та си и побѣгнахмы въ Клобець. Тамъ ся надумвамы и купувамы тѣзи калугерски дрехи и като поклонницы отваждамы въ Римъ, и посѣщавамы светы-тѣ черковы и мѣнастиры; па отъ тамъ обиколявамы Лорето, гдѣ-то є престоль-тѣ на света Богородица изъ Назаретъ, и градъ Баръ, гдѣ-то почива светый Николай, и много други светы мѣста. Тѣй като ходихмы и бродихмы, връщамы ся преоблечени въ Сигфридбургъ, и тамъ разумѣхмы, че є дошелъ Господиный Графъ. Мы ся уплашихмы и отъ него, и заключихмы, да намѣримъ нѣкоя пещеръ, въ коя-то да приживѣемъ останалы-тѣ дене на живѣ-та си: съ това намѣреніе дойдохмы тука. Но сега нека бѣди благодареніе Богу, като вы намѣрихмы живъ и здравъ съ детенце-то; сега пакъще отидемъ въ Сигфридбургъ, и ще ся обадимъ на Графа, и ще пытамы, какъ мисли за васъ. Ачи, ако видимъ, че вы съжелява, то ще дойдемъ и двама и ще вы заведемъ.

Графица-та. Недѣйте ся труди заради мене; защото азъ съмъ ся упознала съ тѣзи мрачны пущинъ, и обикнала съмъ на теглила: но ако можете избави само това детенце, а вы го заведете, за да неостане тѣй диво.

Хансъ. Не, не, милостива Графице, вы останете тука заедно съ детенце-то (*погледва на Хунса*). А мы Хунсе, хайде да отидемъ въ дворъ-тѣ съ тѣзи сѣщи-тѣ дрехи, па да искажемъ на Господиный